

I. Indledning.

De Forenede Nationers 15. plenarforsamling indledtes i New York den 20. september 1960, og da det henimod slutningen af samlingen blev klart, at det ikke var muligt at nå igennem dagsordenen i løbet af de normale 3 måneder, vedtoges det at afbryde samlingen den 20. december 1960 og genoptage den den 7. marts 1961. Årsagen til dette var dels de store politiske problemer, som forsamlingen beskæftigede sig indgående med, dels den omstændighed, at medlemsantallet i De Forenede Nationer er steget til 99, hvilket nødvendigvis gør forhandlingerne og proceduren mere omstændelige.

Den 18. oktober aflagde kong Frederik og dronning Ingrid besøg i De Forenede Nationers hovedkvarter, og kongen talte om eftermiddagen til plenarforsamlingen. Han understregede betydningen af nedrustningsspørgsmålet og hjælpen til udviklingslandene. Kongens tale er gengivet som bilag 1 til nærværende beretning.

Den under sidste års generalforsamling herskende politiske optimisme havde efter sammenbruddet af topmødet i Paris i maj 1960 mistet sin baggrund, og det lykkedes ikke 15. plenarforsamling at bidrage til løsningen af de to største politiske problemer, nedrustningsspørgsmålet og Congo-spørgsmålet. Muligheden for nye forhandlinger blev dog holdt åben.

Modsætningerne skærpedes i spørgsmålet om en ændring af generalsekretariatets ledelse, som det blev foreslået af Sovjet-

unionen, som ønskede et direktorium på tre mand repræsenterende „tre grupper af stater: de socialistiske lande, lande, som er medlem af vestmagternes blokke og de neutralistiske lande,“ men forslaget blev stærkt imødegået fra vestlig side.

Af særlig betydning er det, at den efterhånden store — og i 1960 med 17 stater udvidede — neutrale gruppe af afrikanske og asiatiske lande nu synes at ville gøre sig gældende i forsamlingen med en selvstændig politik. Generalforsamlingen vedtog en højtidelig deklaration imod kolonialisme på grundlag af et forslag fra disse magters side.

Foruden de fra tidligere generalforsamlinger kendte spørgsmål, bl. a. Ungarn, Korea, Tibet og Alger, af hvilke kun Alger kom til behandling på første delsamling, var konflikten mellem Østrig og Italien om Sydtyrol sat på dagsordenen, og forsamlingen vedtog en resolution med opfordring til de to lande om at søge spørgsmålet løst ved direkte forhandling eller efter en af de i FN-pagten anviste metoder.

Generalforsamlingen vedtog en resolution om med FAOs bistand at arbejde på en plan om at imødegå hungersnød med overskud af levnedsmidler.

Endvidere vedtoges der resolutioner vedrørende den økonomiske udvikling, om udvikelsen af teknisk bistand og om udviklingen af ikke-selvstyrende områder. I en række resolutioner toges stilling til forholdene i Sydafrika.

II. Den danske delegation.

Den danske delegation havde følgende sammensætning:

Repræsentanter:

Udenrigsminister Jens Otto Krag, formand for delegationen i tiden 26. september til 18. oktober,

fhv. minister Ernst Christiansen fra 3. oktober, formand for delegationen fra den 18. oktober,

grosserer Henry L. W. Jensen, M.F., til 15. oktober, den 28. november erstattedes han af

seminarierektor Poul Hartling,